

Dur

– zeplin · 26 Haziran 2014

Kalbim pusuya yatmış bekliyor
Bu puslu gecede
Ay ışığı ve baykuş sesleri
Ve beklerken fikrimin kırıntıları
Bir iplik gibi dolanıyor bedenime

Umutsuzluk
Hiç gelmeceğini düşünmek
Kör bir gecede önünü görememek gibi
Çaresizlik
Ne yapacağını bilememek
Girdiğin derin çukurda boğulmak gibi
Her çırpınıştta daha dibe

Sonra bir ses duyuyorum
Adım benim adımları söylüyor
Evet evet bu onun sesi
Eşsiz sıcak sevgi dolu bana uzatılmayan
Göremiyorum yüzünü nerdesin
Sesin daha da alçalıyor dur daha görmedim seni
Dur sevgili
Nereye gidiyorsun

Bu masum kalbi nereye gömdün
Niye sevemiyor artık
Niye mutlu olamıyor
Sevgili
Daha ne kadar yere sürcem yüzümü

Sen ki en yeşil ormanları kurutan
Sen ki gözlerimin yaşına derman olan
Sen ki her cümlemin içinde gizli bir özne
Peki bu kadar gizemli olmayı nasıl başarıyorsun?